

Aldott Karácsonyt Urunktól Mindnyájatoknak!

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2010. december hóban Róm. 10,13):

« Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni »

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! Az üdvösségről elmélkedünk sorozatban, s magáról az üdvösség komplexumáról. Mi minden tartozik az üdvösséghez!? - Mindenesetre egy Üdvözítő, egy természetfeletti Létező és egy természetfeletti létrend, azután az üdvösség vágya az

ember részéről, valamint egy kiáltás - szintén az ember részéről. De kell egy Hírnök is, aki az üdvösség Jó Hírét elviszi az emberek közé, s kell maga az üdvösség Jóhíre, az evangélium. - A Teremtő beléoltotta minden emberbe az üdvözülés (boldogság-boldogulás vágyát). Mivel ez nem tud megvalósulni itt a természet adott rendjében, legalább is a maga teljességében, (inadequat = kiegyenlítettlen); ezért sóvárog és sajog, nosztalgizál és kesereg bennünk valami olyan beteljesedés után, mely lecsillapítja, s tökéletesen betölti e vágyakat. (adequat= kiegyenlítetttség). A zsoltáros így énekelte meg az emberi szív vergődését a teljesség, az üdvösség felé: » Érted sóvárog a testem, mint a száraz, tikkadt, kiaszott föld. » (Zsolt.63,2) - Lelkem vágyakozva eped az Úr udvaraiba lelkem és testem sóvárog az élő Isten után. » (Zsolt.84,3). Lehet valaki akkora atheista, mint a bábeli torony, a szíve, a benseje, a lelke világa – melyet benne is az áldott Teremtő helyezett el, méghozzá azzal az emelkedett igényel, mely szerint: Mindaz, ami kisebb, mint a Végtelen, az annyi, mint a semmi, - egyre csak vergődik és vajúdik, zokog és felkiált Ahhoz és Az után, aki egyedül képes mérhetetlen éhségét kielégíteni és irdatlan ürességét tökéletesen betölteni. Ez sima tényállás: Így lettünk szerkesztve, konstruálva. Ha beszélnünk kell arról, hogy a szükségét szenvedő ember segítségért kiált, akkor a sok kiáltás között, ez a főkiáltás. – **SEGÍTSÉG! SEGÍTSÉG! SEGÍTSÉG!** - Az üdvösség legfőbb javunk, életünk jutalma, értelme, haszna és koronája. Az üdvösség = az = teljesség. Vannak javaink itt a földön is, s azokban is szükségét szenvedhetünk (étel, ital, szállás, egészség, munka, barátok stb.), s ha ezen ideiglenes javakban szükségét szenvedünk, hát persze, hogy kiáltunk segítségért. Nem is vetjük meg az ilyen jajkiáltást, s Urunk evangéliuma éppen ezeknek a segítség-kiáltásoknak a meghallására hegyezi ki a fülünket. De tudjuk, s erről már a szívünk tanúskodik, hogy mélyebb és igényesebb jajkiáltásaink is vannak, melyek már szinte a sírgödör mélyéből dübörögve szállnak föl; a zsoltáros megfogalmazásával ilyesféleképpen: » A mélységből kiáltok, Uram, hozzád, Uram, halld meg a szavam! Füled figyeljen fel könyörgő szavamra! » (Zsolt.130, 1-2.) Az üdvösség vágya akkor erősödik fel bennünk, ha át kell élnünk egy nagy, egész életünket megrázó hiányérzést. - Isten válasza viszont abban áll erre a hiányérzésre, hogy Jézus Krisztust, üdvösségünk Szerzőjét küldi közénk, mintegy válaszként a mi szívünk néma sikoltására. A Segítség tehát erre a sikoltásra indul el onnan föltről. A mai ige arra tanít, hogy kiáltani kell segítségért, hogy segítséget kapjunk. Évezredek ilyen kiáltozására küldte hozzánk Isten, az Atya Jézust, mint Segítséget, az ő népe számára. Az ige tehát ezt a segítséget garantálja, méghozzá minden ember számára, ezen szavakkal: » Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni ».

Téma. - Lényegében már előttünk, mintegy a jászolban hever a téma: **Az üdvösség, az örök boldogság eléréséhez Üdvözítőre van szükség, mint égből jövő segítségre, aki rendelkezésére áll mindazoknak, akik szívből Hozzá kiáltanak.** – Az egyiptomi Józsefet ugye testvérei eladták, de előtte egy kiszáradt kútba eresztették le. Onnan kiabált órákon át segítségért testvéreihez, de azok nem reagáltak rá. József vagy azt gondolhatta, hogy már nincsenek ott a kútnál, vagy pedig, hogy megkeményítették szívüket, s irgalmatlaná váltak. – Az emberi teremtmény is kiált a nagy világmindenségbe, s közben arra gondol, hogy Valakinek kell lennie, aki ezt a kiáltozást meghallja, s azután az a Valaki nem irgalmatlan, hanem nagyon is irgalmas. Amint a Péter levél tanúsítja: » Ti valamikor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok régen nem nyertetek kegyelmet, most pedig irgalomra találtatok. » (I.Pét.2,10.) Másutt pedig: » De te, Urunk és Istenünk, irgalmas vagy és megbocsátasz, bár lázadoztunk ellened. » (Dán.9, 9.) Isten tehát Valaki - és nem senki és nem semmi. – A mai kor bűne éppen abban áll, hogy az ember Istent az Ő segítségével együtt

semmibe veszi, és maga akar mindent megoldani, gőgös bezárkózottságában. Ez Isten kolosszális semmibevétele, mint egy alapvető, fundamentális arcátlanság. Ha tehát bajban vagyok és nem kiáltok, akkor megbántom Őt. Ha nem számítok rá, ha nem veszem tényezőnek, (aki nem oszt, nem szoroz), akkor önmagam alatt vágom el a fát. De mihelyt Hozzá fordulok, mihelyt Rá építem életemet, sorsomat és jövőmet, azonnal lépni fog felém, s ezt éreztetni is fogja velem. – « Mert szóltál és lettek, elküldted lelkedet és létre jöttek - szavadnak nem állhat ellen senki. » (Judit 16,14.)

Akció program. - Aki tehát kér, az kap, aki keres, az talál, méghozzá kap kegyelmet, segítséget, akár egyetlen kiáltásért is, ingyen és teljesen érdemtelenül. S kap még oltalmat, szabadulást, enyhülést, reményt, kilátást, vígasztalást, mindennek értelmét, célját, hasznát; valamint kap megnyugvást, örömet, mindenre megoldást és végleges megelégedettséget. - * - Viszont a kiáltásnak harsognia kell! Nem szóval beszéddel és deciberrel, hanem a szív kiáltásával, azaz bizalmának erejével. Bizalom, állhatatosság, s alázat kell, hogy áthassa, átítassa a szív imáját és a benső kiáltását. S akkor megtapasztaljuk majd azt: Valahányszor kiáltottam az Úrhoz, Ő meghallgatott engem. „Hangos szóval kiáltottam az Úrhoz, s ő meghallgatott szent hegyéről.» (Zsolt. 3,5.) -Necsak a végveszélyben kiáltunk segítségért, hanem minden esetben, ha valami, vagy valaki keresztbe tesz nekünk, s el akarja rabolni belső egyensúlyunkat, harmóniánkat, örömünket és jó közérzetünket. Nem tévedhetünk sokat, ha ilyenkor arra gondolunk, hogy az ellenoldal' keze van benne. « Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű. (Lk.16,10.) Ha számos apró ügyünkben kérjük és átéljük az Úr segítségét, akkor a rázós, embert megviselő helyzetekben is - a segítség tapasztalataiból merítve - már nagyobb bizalommal leszünk képesek - úgymond: - 'kiáltani'. Ugyanis a Kis Jézusból lesz a nagy Jézus, s a kis Segítségből lesz a Nagy Segítség. Igen, kiáltani (az Úrhoz) - tudni kell; s gyakorlat teszi a mestert.

Tanúságtétel. - Diákkorom esemény-archívumából veszem. Pesten jártam a piaristáknál (szerzetes gimnázium), s ott az volt a szokás, hogy szinte hetente kirándulni mentünk. Mivel a budai hegyek voltak legközelebb, leginkább azt a részt látogattuk. Itt-ott vannak ott cseppkő barlangok is, s egy alkalommal, kötéllel, lámpával felszerelkezve nekivágtunk egy barlangtúrának. Figyelmeztettek minket, hogy ne hagyjuk el egymást, mert könnyen benn lehet rekedni, s már volt rá eset, amikor az ilyen bennrekedt túrista ott is maradt végleg.....meg sem találták, vagy csak jóval később - holtan. – Történt egy alkalommal, s ez velem történt, hogy hasoncsúszva az üregekben, az egyik elágazásnál nem a kívánt jobboldali, hanem a bal üregben folytattam kúszásomat. Úgy véltem, hogy az előttem lévő diáktársam azon ment előre. Kiáltottam is, hallottam is választ, csak hogy a barlang össze-vissza visszhangzott, s nem volt egyértelmű, hogy a többiekkel egy vonalban haladok-e, avagy sem. Megfordulni nem lehetett, mert az üreg egy jó 60 cm-es átmérőjű csőhöz volt hasonló, se vége, se hossza; az emberi hangok viszont egyre halkabbak lettek. Eszembe jutott a túra előtti figyelmeztetés, s egyre inkább rámszállt az a félelem, hogy bennrekedek, s ottveszek. Minden erőmből üvöltözni kezdtem: Segítség, segítség!! De elnyelte kiáltásomat a föld, s süket csönd volt a válasz. Még jobban újra el kezdtem kiabálni, hasonló eredménnyel. Már semmi emberi hangot nem hallottam, csak afféle kongó ütéseket a barlang falán. Ekkor én is elkezdtem ütni a barlangfalat, s nagyon megörültem, amikor visszajelzést kaptam. Nem tartott sokáig míg magamra maradtam talán csak negyed óra lehetett, de én úgy éreztem, mintha órákba került volna. Ha akkor nem adok jelzést, bizonyára bennrekedek. Azzal vigasztaltak, hogy egészen a közelemben voltak, csak nem tudták eldönteni, hogy melyik elágazásnál váltam el tőlük, a fővonaltól. Akkor igazán megtanultam imádkozni, s abban is a lényegre, a visszajelzésre figyelni.

Igei ima. – Kicsiny Jézus, Üdvözítőm! Tehát megérkezted, mint egy fentről való visszajelzés. De örülök Neked! Sajnos, nem mondhatok sok jót: Zord tájra jöttél. Az emberi szívekről beszélek most Neked. Kietlen pusztaság, elvadult táj ez, de mit tehetsz, ha a Te expedíciód ide szól. A segélykiáltásba mi már szinte belefáradtunk, Te mégis meghallgattál minket. Segíts rajtunk, kérünk, s vezess vissza a helyes életmederbe! Ámen.

LEVELESLÁDA.

*Néked, és minden kedves Fivérem- és Nővéremnek tiszta szívből kívánok kegyelemteljes és áldott Karácsonyi Ünnepeket, boldog Újévet, és az Üdvözítőtől égi segítséget az örök Élethez!!!!
Imával, áldással és szeretettel:*

Károly, Karcsi atya, testvér.

*